

Približi se Allahu (Medina)

Hatib: dr. Abdulbari ibn Avad es-Subejti

7. zul-kade 1447. po Hidžri / 24. april 2026.

Hvala Allahu, Gospodaru Zemlje i nebesa. Njega hvalim i zahvaljujem Mu, Njemu pripada hvala i na ovom i na budućem svijetu, i u Njegovoj je ruci svaka blagodat i dar. Svjedočim da nema drugog boga osim Allaha, Jedinog, Koji nema sudruga, Njemu Jedinom pripada apsolutna veličina i uzvišenost, i svjedočim da je naš prvak i vjerovjesnik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, Njegov rob i poslanik, poslao ga je s uputom i vjerom Istine, kao milost svjetovima i svjetlo koje vodi ka pravom putu. Neka su Allahova milost, blagoslov i spas na njega, njegovu porodicu i ashabe, trajno i bez kraja, sve dok se smjenjuju noć i dan i dok teku godine, sve do Dana susreta.

Preporučujem i sebi i vama bogobojaznost, jer ona je najbolja opskrba za srca, i njome se priskrbljuje svako dobro. Uzvišeni Allah kaže: "O vjernici, bojte se Allaha i govorite samo istinu, On će vas za vaša dobra djela nagraditi i grijehе vam vaše oprostiti. A onaj ko se Allahu i Poslaniku Njegovu bude pokoravao – postići će ono što bude želio." (El-Ahzab, 70–71)

Ako pogledaš tok života, vidjet ćeš da se svi ljudi neprestano trude i rade, gotovo da nema nikoga ko miruje, ili prestaje s djelovanjem. Kur'an opisuje ovu sliku riječima: "Vaš trud je zaista različit." (El-Lejl, 4).

To je naizgled jedno te isto nastojanje, ali je u vrednovanju različito, jer djela mogu biti slična, ali se namjere razlikuju. Jedan radi za ovaj svijet, drugi za ahiret, a treći radi a ni sam ne zna zašto radi! Pokreti ruku su isti, ali "smjer" u kojem se kreću srca pravi razliku, jer se iskrenošću djela uzvisuju.

Nastojanje (trud) u islamu nije ograničeno samo na namaz ili vidljivu ibadetsku praksu, nego je mnogo šire: to je cjelokupni trud/kretanje čovjeka, u njegovom poslu,

u njegovom domu, u trgovini, obrazovanju, međuljudskim odnosima i odlukama. Učitelj se trudi, trgovac se trudi, ljekar se trudi, roditelj se trudi. I svaki od njih ili ide ka Allahu ili se udaljava od Njega.

Sveobuhvatno pravilo koje uređuje ovaj široki prostor djelovanja navedeno je u riječima Uzvišenog: "Svako se okreće prema svojoj kibli" (El-Bekara, 148).

Djela u svojoj vanjskoj formi mogu biti slična, ali ono što ih uzdiže ili unizuje jeste smjer srca. U obrazovanju, dvojica mogu učiti i da se jedan od njih uzdigne jer, kroz obrazovanje, želi napredovati, a drugi propada jer želi slavu. U trgovini, dvojica mogu trgovati i da jednom od njih trgovina bude blagoslovljena, jer teži halal zaradi i da koristi ljudima, a drugom je blagoslov uskraćen, jer mu je jedini cilj profit.

Na osnovu toga, trud se dijeli na pohvalan i izgubljen (propao).

Pohvalan trud je onaj koji ispunjava ljudski život, ali je usmjeren ka Allahu. Svakodnevni poslovi, uz lijep nijet, postaju ibadet i bivaju blagoslovljeni: spavanje s namjerom da se čovjek ojača za ibadet postaje ibadet, odgovoran i precizan rad je ibadet; izdržavanje porodice je pobožno djelo; briga o potrebama drugih ljudi je dobročinstvo; dobročinstvo prema roditeljima je uzdizanje; odgoj djece je emanet; uklanjanje prepreke s puta je sadaka; lijepa riječ je izgradnja; strpljivo podnošenje ljudskih uvreda je skriveni ibadet, a pravednost u odnosima je vidljivi ibadet. Sve to, ako je pravac/nijet ispravan, pretvara uobičajena djela u ibadet, a malo djelo u veliko, jer je srce iskreno i njegovo usmjerenje je ispravno.

A izgubljeni (propali) trud je onaj u kojem ima mnogo napora, ali nema ispravne namjere niti pravca. Njegov vlasnik mnogo radi, ali ne zna zašto radi! Kreće se bez kompasa, pa kad stigne, ne nađe ništa. Kur'an to opisuje na sljedeći način: "kao varka u ravnicu u kojoj žedan vidi vodu" (En-Nur, 39).

To je uloženi trud, bez konkretnih rezultata, koji je, umjesto, k Allahu, usmjeren ka traženju ugleda, strastima, popularnosti ili zadovoljstvu ljudi. Takav trud izgleda velik, ali mu je vrijednost mala.

Dani prolaze, djela se gomilaju, ali čovjek se možda nikada ne zapita kamo ide sve dok ga kraj puta ne iznenadi, pa shvati da je život proveo u onome za šta nije stvoren. Uzvišeni kaže: "...čiji će trud u životu na ovome svijetu uzaludan biti, a koji će misliti da je dobro ono što rade?" (El-Kehf, 104).

Ovaj ajet poziva svakog čovjeka da preispita sebe: Da li je ono što radim ispravno? Da li sam na pravom putu? Da li to činim radi Allaha ili radi nečeg drugog?

Kur'an postavlja kriterij koji podsjeća čovjeka na njegovu punu odgovornost: "i da je čovjekovo samo ono što sâm uradi, i da će se trud njegov, sigurno, iskazati" (En-Nedžm, 39–40).

Niko neće nositi njegov teret/djela, niti će mu pomoći ime ili položaj. Ono što zaista posjeduje jeste trud, koji je uložio, i koji će jednog dana vidjeti pred sobom, kada će se razotkriti i najsitniji i najskriveniji detalji njegovih djela i namjera.

Kada, u dubini svoga srca, postane svjestan ove činjenice, shvatit će da je jedino vrijedno djelo ono koje je učinjeno radi Allaha. Zato Uzvišeni kaže: "A onaj ko želi onaj svijet i trudi se da ga zasluži, a vjernik je, trud će mu hvale vrijedan biti." (El-Isra, 19)

Tj. ko želi onaj svijet, pa ispravno usmjeri svoje srce, i za njega se potruđi, u skladu s uputom šerijata, i s čvrstim vjerovanjem, koje djelu "udahnjuje" život i daje mu blagoslov, njegov trud bit će hvale vrijedan, kabul kod Allaha, zaštićen i uvećan, Allah takav trud hvali i za njega višestruko nagrađuje. A Njegova pohvala ovdje nije puko priznanje, nego prihvatanje, počast, bereket i uvećanje, tako da od malo nastane puno, a od malog veliko.

Kada musliman postane svjestan ove velike blagodati i shvati veličinu Allahovog davanja, tek tada dolazi božanski poziv: "Svako se okreće prema svojoj kibli, a vi se potrudite da druge, čineći dobra djela, pretečete!" (El-Bekara, 148).

To je poziv koji budi srce muslimana i potiče u njemu odlučnost da svoj život učini poljem natjecanja, štaviše, da cijeli svoj život posveti Allahu: svoj rad i odmor, stjecanje i davanje, kao što kaže Uzvišeni: "Reci: 'Klanjanje moje, i obredi moji, i

život moj, i smrt moja doista su posvećeni Allahu, Gospodaru svjetova, Koji nema saučesnika; to mi je naređeno i ja sam prvi musliman.” (El-En’am, 162–163).

Kada se srce u potpunosti usmjeri ka Allahu, duša se pročisti, vatra zavisti u njemu splasne, mržnja se ugasi i čovjek se izdiže iznad sitnih nadmetanja. Ne bori se za prolazno, a njegove ambicije usmjerene su ka izgradnji, napretku i usavršavanju.

Taj se duh prenosi i na društvo: ciljevi postaju uzvišeniji, napori se ujedinjuju, jača jedinstvo i zajedništvo, a energija se pretvara u produktivno djelovanje i trajnu korist za sve. Jer, kada su srca usmjerena u istom pravcu, uspjeh i kabul kod Allaha su zagarantovani.

Donosite salavate na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, podarenu milost i nepresušnu blagodat, to vam je naredba od vašeg Gospodara, Koji je objavio: “Allah i meleki Njegovi blagosiljaju Vjerovjesnika. O vjernici, blagosiljajte ga i vi i šaljite mu pozdrav!” (El-Ahzab, 56)

Allah podario blagoslov meni i vama u časnom Kur’anu, i okoristio mene i vas njegovim ajetima i mudrom opomenom. Rekoh ovo i od Allaha Uzvišenog tražim oprost za sebe, vas i sve muslimane od svakog grijeha, a tražite i vi, On mnogo prašta i milostiv je.

